

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M. ve věci

žalobce: X, narozený dne X
státní příslušnost Ukrajina
bytem X
zastoupen advokátem JUDr. Martinem Köhlerem
sídlem Vysoká 149/4, Liberec

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 9. 2024, č. j. OAM-2603-28/PP-2024,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 4. 9. 2024, č. j. OAM-2603-28/PP-2024, se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci k rukám JUDr. Martina Köhlera, advokáta, na náhradě nákladů řízení částku 19 456 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým byla zamítnuta jeho žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu na území ČR rodinného příslušníka občana EU, který sám není občanem EU, podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť je důvodné nebezpečí, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Podle § 87e odst. 4 téhož zákona byla žalobci stanovena lhůta 30 dnů od právní moci napadeného rozhodnutí k vycestování z území ČR.

2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že po provedeném dokazování je možné žalobce považovat za rodinného příslušníka občana EU ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců. Žalovaný dále posuzoval, zda není důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Za tímto účelem si vyžádal opis z Rejstříku trestů, z něž vyplynulo, že žalobce byl rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 21. 3. 2023, č. j. 55 To 43/2023-125, odsouzen za spáchání úmyslného přečinu podle § 201 odst. 1 písm. b) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, neboť úmyslně ohrozil rozumový a mravní vývoj dítěte tím, že mu umožnil vést zahálčivý život. Přečinu se žalobce dopustil společně se svou manželkou a za jeho spáchání mu stejně jako jeho manželce byl uložen peněžitý trest ve výměře dvaceti denních sazeb ve výši 250 Kč. Z odůvodnění citovaného rozsudku vyplývá, že žalobce byl shledán vinným, že v době od 9. 12. 2021 do 21. 6. 2022 v Jablonci nad Nisou vědomě umožnil se svou manželkou svým synům X narozenému X, a X, narozenému dne X, vést zahálčivý život, když nezajistil, aby synové řádně plnili povinnou školní docházku a v uvedeném období tak X zameškal 157 neomluvených hodin a X 193 neomluvených hodin. Žalovaný konstatoval, že záznam o odsouzení figuruje v opisu z Rejstříku trestů, což znamená, že toto odsouzení nebylo dosud zahlazeno, a na žalobce proto nelze v současnosti pohlížet jako na osobu trestně zachovalou. Žalovaný dospěl k závěru, že v posuzovaném případě je dán důvod pro zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu, neboť je důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Žalobce byl sice odsouzen za spáchání trestného činu pouze jednou, žalovaný však přihlédl k tomu, že žalobce žádá o vydání přechodného pobytu rodinného příslušníka občana EU (třetího, již zletilého syna), o nějž má skutečně pečovat, ačkoli o své další dva syny pečovat nedokázal. Žalobce se na protiprávním jednání podílel zcela vědomě a dobrovolně a vzhledem k tomu, že se trestné činnosti dopouštěl opakovaně v období od 9. 12. 2021 do 21. 6. 2022, není možné v jeho jednání spatřovat záruku, že svou činností nebude ohrožovat veřejný pořádek a že o svého zletilého syna skutečně pečuje a pečovat i dokáže. Do současnosti navíc neuplynula dostatečně dlouhá doba na to, aby mohlo být na žalobce pohlíženo jako by nebyl odsouzen, tedy zatím nedošlo k zahlazení tohoto odsouzení. Původní jednání, kterým došlo k závažnému narušení veřejného pořádku, si v takovém případě pro účely vydání povolení k přechodnému pobytu zachovává stále svou aktuálnost. V případech, kdy pobyt účastníka

řízení na území představuje závažné narušení veřejného pořádku, odůvodňuje veřejný zájem na tom, aby se na území ČR nezdržovali cizinci, kteří takové ohrožení představují, i případný zásah do soukromého a rodinného života cizince.

II. Žaloba

3. Žalobce v žalobě podané v zákonné lhůtě uvedl, že žalovaný při posuzování věci chybně vycházel z opisu z Rejstříku trestů, namísto z výpisu z Rejstříku trestů. Ve výpisu z Rejstříku trestů nemá žalobce žádný záznam. Z výpisu z Rejstříku trestu současně vyplývá, že se žalobce od doby spáchání předmětného trestného činu již žádného dalšího protiprávního jednání nedopustil. Žalobce v souvislosti s tím namítal, že žalovaný nesprávně posoudil právní otázku, zda žalobce aktuálně představuje hrozbu závažného narušení veřejného pořádku. Poukazoval na směrnici Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES (dále jen „směrnice“) a judikaturu Soudního dvora Evropské unie. Záznamy evidované v opisu z Rejstříku trestů nejsou pro posouzení aktuální existence rizika závažného ohrožení veřejného pořádku pro žalovaného směrodatné, neboť okamžikem zahlázení odpadlo důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl být hrozbou veřejnému pořádku. V době rozhodování žalovaného byl žalobce ve smyslu zákona o pobytu cizinců trestně zachovalý a nebyl dán důvod pro zamítnutí žádosti žalobce o přechodný pobyt. Napadené rozhodnutí tak nemůže obstát. Nebyly zjištěny žádné konkrétní skutečnosti, že by žalobce v současné době představoval skutečné, aktuální, závažné riziko ohrožení veřejného pořádku. Napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s platnými právními předpisy a představuje zjevnou libovůli správního orgánu. Žalobce dále poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 10. 2019, č. j. 5 Azs 172/2019-37, v němž Nejvyšší správní soud judikoval, že při posuzování hrozby pro veřejný pořádek je nezbytné zohlednit povahu trestných činů, jejich četnost, způsobenou škodu či újmu, ale také dobu, jaká od spáchání trestných činů uplynul a zda držitel povolení k trvalému pobytu vedl od té doby řádný život. Žalobce konečně také tvrdil, že správní orgán v daném případě porušil základní zásady správního řízení. Ze všech uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě konstatoval, že je mu známo ustanovení § 69 odst. 3 trestního zákoníku, podle kterého se na pachatele, kterému byl uložen peněžitý trest za jiný trestný čin než zvlášť závažný zločin, hledí, jako by nebyl odsouzen, jakmile byl trest vykonán, nebo bylo od výkonu trestu nebo jeho zbytku pravomocně upuštěno. Zahlázení odsouzení však neznamená, že na odsouzení soudem je třeba nahlížet, jako by už vůbec neexistovalo. Nic se nemění na tom, že ze strany žalobce došlo ke spáchání trestného činu. Rozsudek, na jehož základě došlo k odsouzení žalobce, nadále existuje a lze na něj odkazovat.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1 As 175/2012-34, ačkoli bylo odsouzení pro konkrétní skutek zahlazeno, nebrání to žalovanému v tom, aby totéž jednání hodnotil pro účely řízení o žádosti o povolení trvalého pobytu jako závažné porušení veřejného pořádku. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2020, č. j. 1 Asz 302/2020-45, je možné na tento rozsudek odkázat i při posuzování přechodného pobytu. Žalovaný připustil, že nesprávně vyhodnotil zahlazení odsouzení žalobce, když uvedl, že odsouzení dosud zahlazeno nebylo. Dle citovaných rozsudků Nejvyššího správního soudu však mohl poukázat i na již zahlazené odsouzení. Žalovaný zopakoval, že v době od 9. 12. 2021 do 21. 6. 2022 žalobce se svou manželkou úmyslně ohrozil rozumový a mravní vývoj svých dětí tím, že jim umožnil vést zahálčivý život. Dle žalovaného jednání žalobce představuje hrozbu pro veřejný pořádek, neboť se ho dopouštěl opakovaně u dvou ze tří synů. Žalovaný opětovně zdůraznil, že žalobce žádá o vydání povolení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana EU (třetího, již zletilého syna, občana ČR), o nějž má skutečně pečovat. Z provedeného výsledku žalobce a jeho zletilého syna přitom jednoznačně nevyplývá, že žalobce o syna skutečně pečuje a pečovat i dokáže. Tyto skutečnosti žalovaný vyhodnotil jako okolnosti, které svědčí o aktuálnosti nebezpečí porušení veřejného pořádku. Dle žalovaného bylo napadené rozhodnutí vydáno v souladu s právními předpisy. Žalovaný proto navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítnul.

III. Repliká žalobce

5. V replice k vyjádření žalovaného žalobce citoval z žalovaným odkazovaného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci č. j. 55 To 43/2023-125, v němž soud konstatoval, že *„ze zprávy Magistrátu města Jablonec nad Nisou oddělení sociálně právní ochrany dětí k oběma nezletilým synům obžalovaných vyplývají významné pozitivní skutečnosti, které je třeba zohlednit při úvahách soudu o druhu a výměře trestu. Podaná zpráva prokazuje, že v docházce obou nezletilých do školy došlo k výrazné pozitivní změně. Oba přestali vykazovat neomluvené absence a nejsou k nim vedeny jiné výchovné problémy. Je zřejmé, že samo vedení trestního řízení mělo na obžalované pozitivní vliv. Skutečnosti sdělované orgánem sociálně právní ochrany dětí svědčí o tom, že tito učinili účinná opatření k zajištění řádné docházky dětí do školy. Tímto projevíli odpovědný přístup k plnění svých rodičovských povinností k zajištění výchovy a vzdělávání dětí a jejich přípravě na budoucí život. Účel trestního řízení je tak naplňován. Tento nápravný účinek samotného trestního řízení tak již dle Krajského soudu nevyžaduje, aby k dosažení účelu trestního řízení a trestu bylo na obžalované výchovně působeno takovým druhem trestu, který svou podstatou zajišťuje určité dlouhodobější a trvalejší výchovné působení na obžalované... Je-li již v průběhu trestního řízení potřebného účinku dosahováno je možné za této konkrétní situace pohlížet na peněžitý trest jako trest dostačující k naplnění účelu trestu.“* Odvolací soud tedy uzavřel, že u žalobce došlo k zásadní pozitivní změně ohledně plnění školní docházky nezletilých dětí, když u nich nebyly v dané době řešeny ani žádné kázeňské prohřešky. Žalobce měl nadto čistý trestní rejstřík, proto dle odvolacího soudu postačilo uložení peněžitého trestu za spáchání popsání trestného činu. Žalobce se již v průběhu trestního stíhání prokazatelně napravil, vedl a vede řádný život. Je proto vyloučeno, že by zde bylo důvodné nebezpečí, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Žalovaný ve vyjádření k žalobě připustil, že chybně vyhodnotil otázku zahlazení odsouzení ve vztahu k žalobci. Dle žalobce je však tato otázka pro posouzení věci zcela zásadní a její chybné posouzení činí napadené rozhodnutí vadné a je třeba ho i z tohoto důvodu zrušit.

V. Ústní jednání

6. Ve věci proběhlo dne 21. 11. 2024 ústní jednání z něhož se žalovaný omluvil, na odročení ústního jednání netrval. Žalobce setrval na právní argumentaci uvedené v žalobě. Návrh na doplnění dokazování účastnickým výsledkem žalobce soud pro nadbytečnost zamítl, neboť výsledek žalobce byl proveden již v průběhu správního řízení.

VI. Posouzení věci krajským soudem

7. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející soud přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s. s tím, že přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s., a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
8. Podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.*
9. Výkladem pojmů „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“ v kontextu zákona o pobytu cizinců se podrobně zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, č. 2420/2011 Sb. NSS, přičemž konstatoval, že *„při výkladu pojmů „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“, používaných v různých kontextech zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přihlížet i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity. Narušením veřejného pořádku podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (srov. čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES). I v takovém případě je však nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci.“*
10. Pojem „veřejný pořádek“ je tedy nutno chápat a vykládat v kontextu konkrétního ustanovení, v němž je použit, a vycházet přitom z jeho účelu. Byť v citovaném usnesení se rozšířený senát zabýval výkladem tohoto pojmu primárně ve vztahu k § 119 zákona o pobytu cizinců, považuje zdejší soud jeho závěry za přiměřeně použitelné i v posuzované věci, samozřejmě při zohlednění smyslu a účelu § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, podle něhož žalovaný v této věci postupoval a který je ovšem právě jedním z ustanovení přímo transponujících do českého právního řádu čl. 27 odst. 2 směrnice. Musí být tedy dle zásady eurokonformního výkladu vnitrostátního práva interpretován v souladu s textem i účelem daného ustanovení směrnice představujícího kodifikaci předchozí judikatury Soudního dvora k dané otázce. Uvedené ustanovení směrnice přitom uvádí: *„Opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné*

ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisí s generální prevencí, nejsou přípustná.“

11. Žalovaný připustil, že v napadeném rozhodnutí nesprávně vycházel z toho, že odsouzení žalobce pro přečin podle § 201 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku dosud nebylo zahlazeno. Podle žalovaného to však nemohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť podle judikatury Nejvyššího správního soudu ani zahlázení odsouzení nebrání žalovanému v tom, aby totéž jednání hodnotil pro účely řízení o žádosti o povolení přechodného pobytu jako závažné porušení veřejného pořádku.
12. Z dikce § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců i z účelu předmětného ustanovení, jímž je ochrana bezpečnosti a veřejného pořádku, je ale zřejmé, že předchozí protiprávní jednání žalobce ještě samo o sobě nepostačuje k zamítnutí žádosti o udělení povolení k přechodnému pobytu podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců, neboť toto ustanovení má výhradně preventivní, nikoliv sankční charakter. Kriminální minulost žadatele ovšem bude velmi často výchozím bodem úvahy o tom, zda u žadatele i do budoucna existuje důvodné nebezpečí, že by mohl opět závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
13. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1 As 175/2012-34, č. 2835/2013 Sb. NSS, na který žalovaný ve vyjádření k žalobě odkazuje, je mimo jiné uvedeno, že pokud použité ustanovení hovoří o závažné způsobu narušení veřejného pořádku, implikuje to, že se musí jednat o „intenzivní poruchové jednání, nikoliv pouze o bagatelní prohřešek. Normy správního práva trestního a trestního práva hmotného přitom pokrývají často i méně závažná jednání, jimiž dochází k ohrožení zájmů chráněných zákonem (tedy veřejného pořádku). Typová společenská škodlivost (nebezpečnost) správních a trestních deliktů je vyjádřena trestní sazbou. Samotná skutečnost, že stěžovatel byl odsouzen pro trestný čin, neznamená, že se dopustil jednání vážně narušujícího veřejný pořádek. V takovém případě je třeba především hodnotit konkrétní společenskou nebezpečnost protiprávního jednání cizince a také jeho jednání po spáchání deliktu (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 4. 2012, čj. 7 As 6/2012-29).“
14. V posuzované věci žalovaný ale vůbec nezohlednil důvody, pro které odvolací soud přistoupil v trestní věci žalobce ke zrušení původního výroku o trestu. Druh a výměra uloženého trestu přitom odráží společenskou nebezpečnost jednání. Odvolací soud uložil žalobci pouze peněžitý trest ve výši 5 000 Kč, tedy alternativní trest, a to výrazně při spodní hranici sazby. Tato skutečnost samozřejmě zpochybňuje hodnocení deliktního jednání žalobce jako závažného narušení veřejného pořádku. Odvolací soud v rozsudku č. j. 55 To 43/2023-125 nadto konstatoval, že účel trestního řízení je naplňován, neboť žalobce a jeho žena učinili účinná opatření k zajištění řádné docházky dětí do školy. Nápravný účinek samotného trestního řízení dle odvolacího soudu nevyžaduje, aby bylo na žalobce a jeho ženu výchovně působeno takovým druhem trestu, který svou podstatou zajišťuje určité dlouhodobější a trvalejší působení.
15. Opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku mohou být odůvodněna jen tehdy, jsou-li založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Opatření z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti lze přijmout pouze tehdy, ukáže-li se po konkrétním

posouzení každého jednotlivého případu ze strany příslušných vnitrostátních orgánů, že osobní chování dotyčné osoby je ohrožení v současné době.

16. Správní orgány skutečně mohou v rámci posouzení závažného narušení veřejného pořádku přihlížet i k zahlazeným odsouzením. Zahlazení odsouzení nenastoluje fikci, že se čin, skutek nestal. Pouze se na pachatele hledí, jako by nebyl odsouzen (§ 106 trestního zákoníku). Neznamená to však, že by zahlazení odsouzení bylo pro posouzení zákonnosti rozhodnutí žalovaného zcela bez významu. Ani žalovaný navíc netvrdí, že by žalobce nevedl i po odsouzení řádný život, dopustil se dalšího trestného činu či přestupku. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2000, č. j. 1 Azs 302/2020-45, na který žalovaný také odkazuje, řešil z hlediska typové závažnosti zcela jiný případ. Stěžovatel se v tehdy řešené věci dopustil trestných činů vydírání, maření výkonu úředního rozhodnutí (celkem dvakrát), omezování osobní svobody, podílnictví, řízení motorového vozidla bez řidičského oprávnění, ublížení na zdraví ve stadiu pokusu, porušování domovní svobody, ohrožení pod vlivem návykové látky a trestného činu nebezpečného vyhrožování (se zbraní) a nastoupil před zahájením správního řízení ve věci neprodloužení pobytové karty rodinného příslušníka občana EU výkon trestu odnětí svobody v trvání devíti měsíců, který měl skončit méně než rok před vydáním rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Nejvyšší správní soud tehdy dospěl k závěru, že v době rozhodování správních orgánů stěžovatel představoval i aktuální hrozbu narušení veřejného pořádku. Popisovaný případ však nelze srovnávat s ojedinělým excesem žalobce, který na území ČR pobývá již od roku 2004 a žádné jiné závadové jednání k jeho osobě zjištěno nebylo.
17. Soud nesdílí ani pochybnosti žalovaného o tom, zda žalobce o svého zletilého syna skutečně pečuje a pečovat i dokáže. Z výsledku žalobce a jeho zletilého syna nelze dovozovat, že by snad vztah mezi nimi byl narušen, či že by otec o svého syna neprojevoval dostatečný zájem. Odpovědi otce i syna na otázky týkající se běžného života syna se v podstatných bodech nerozcházejí. Z výsledku mimo jiné vyplynulo, že zletilý syn s rodiči a dvěma mladšími bratry stále bydlí ve společné domácnosti, i když přes týden je na internátu v Trutnově, neboť studuje střední školu v Malých Svatoňovicích. Intenzita a způsob péče žalobce pak odpovídá věku syna, kterému brzy bude 20 let.
18. Soud proto dospěl k závěru, že žalovaný posoudil věc nesprávně, pokud zamítl žádost žalobce s odůvodněním, že by žadatel mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Jak soud vysvětlil shora, takový závěr na základě obsahu správního spisu učinit nelze.

VI. Závěr a náklady řízení

19. Ze shora uvedených důvodů soud zrušil rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost postupem dle
§ 78 odst. 1 s. ř. s. V souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. soud vyslovil, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému, přičemž v dalším řízení bude žalovaný vázán vysloveným právním názorem soudu ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s.
20. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo

na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci byl úspěšný žalobce, má tak právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení.

21. Ty byly v jeho případě tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za žalobu ve výši 3 000 Kč a odměnou a náhradou hotových výdajů jejího zástupce. Náhrada za soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku ve výši 1 000 Kč nebyla žalobci přiznána, neboť tomuto návrhu nebylo vyhověno, a tudíž v něm nebyl úspěšný. Odměna zástupce činí za čtyři úkony právní služby (převzetí věci, podání žaloby a repliky a účast na jednání) v hodnotě 3 100 Kč za jeden úkon [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu] celkem částku 12 400 Kč. Náhrada hotových výdajů pak sestává z paušální částky 1 200 Kč (4 x 300 Kč dle § 13 odst. 1, odst. 4 advokátního tarifu). Odměna zástupce tak včetně DPH ve výši 21 % činí 16 456 Kč. Soud uložil žalovanému, aby náklady řízení v celkové výši 19 456 Kč uhradil žalobci k rukám jeho právního zástupce v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec dne 21. listopadu 2024

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.
samosoudkyně